



M A D O L A

ENTRE EL TEMPLE I L'ALTAR

Les avantguardes històriques van permetre d'emprar els procediments i els conceptes artístics amb una llibertat que era impensable amb els cànons renaixentistes o les normes neoclàssiques. És des d'aquesta llibertat que Madola ha obert una via d'indagació a partir del llenguatge i de la tradició ceràmica, als quals no ha renunciat perquè constitueixen el mitjà d'expressió que domina millor i que l'esperona més.

Des de la realització de vasos i bols, com a punt de partida directament lligat a la terrissa i a la més clàssica de les morfologies ceràmiques, fins a les masses i als volums compactes, amb al·lusions antropomorfes evidents, progressivament la seva «tekhne» va anar prenent una autonomia pròpia en la qual la forma, les textures i el concepte escultòric es carregava d'una força expressionista que culminà en la sèrie de les esteles.

L'etapa següent és la basada en el pas del concepte escultòric al concepte arquitectònic, d'altra banda sempre latent en la seva obra. Si primer va fer unes arquitectures de temple, amb columnes i frontons decantant-se cap a una concepció construïda de la ceràmica que es fa seva la magnificència de l'arquitectura — , l'obra que ara presenta, executada entre el 1991 i el 1992, es va endinsant en la dimensió més antiga i alhora mítica de 1 es formes construïdes. L'art antic de la prehistòria, l'egipci, el mesopotàmic, el persa, l'oriental, el meso-americà, el greco-llatí..., li ofereixen una sèrie de referents vinculats als accessoris dels temples, als altars i a les arquitectures funeràries que reprèn com a base d'una memòria que treballa amb els trets d'identitat propis de la seva ceràmica. Si les gammes de color, les textures, els acabats diferents estan al servei d'un concepte sacral de la forma, que tant ens pot evocar els «cromlechs» de Stonehenge, les alineacions de Carnac o menhirs

com el de Cardona, en altres casos descobrim una aproximació als objectes del culte, com les taules d'ofrenes, les naus o tabernacles, les piles-altar o, en darrer terme, als sarcòfags de les cultures antigues. Quan les seves peces manifesten una ambició constructiva més gran, hi apareixen tipologies paragonables als grans temples egipcis, asteques o micènics, malgrat la lògica diferència d'escala.

La nuesa de les peces, la compactesa de les formes, la proporció dels elements, la vocació de monumentalitat, troba en aquests referents uns valors mítics que Madola incorpora al seu vocabulari en una arquitectura feta a la seva mida, en una extensió dels recursos ceràmics, que porta al límit de la seva expressivitat i de les possibilitats especials dels forns amb què treballa.

Sembla com si volgués transmetre part de les simbologies religioses que acompanyen els temples, els santuaris i els altars de les grans cultures històriques a un repertori de peces que ultrapassen la dimensió ceràmica del seu suport matèric per a esdevenir tòtems de la memòria o arquitectures del mite.

DANIEL GIRALT-MIRACLE

Dtr. Museu d'Art Contemporani de Barcelona

CONSTRUCCIONS DE LA MEMÒRIA

A l'exposició de Madola «Construccions de la memòria» que ofereix el Museu de Ceràmica, s'hi pot contemplar l'evolució de la seva obra des de 1986 - per fixar una data- , en què va exposar al propi Museu les seves esteles.

Veritablement aquesta obra és digna de figurar en un Museu, tant pels seus continguts conceptuals com per la realització pràctica i la seva tècnica. Des de les esteles, passant per les «portes» de 1988, l'obra de Madola és una «obra en progrés».

Les antigues superfícies, gairebé en dues dimensions, han passat a ser objectes tridimensionals gradualment, no amb ruptures violentes sinó amb una evolució suau de les formes.

Tenen de comú el record d'arquitectures prehistòriques o llunyanament històriques. El substrat arquitectònic s'ha anat accentuant: portes amb els seus entaulaments, menhirs, taulells, templets. En la seva gran riquesa combina els plans amb les corbes, els pedestals de parets rectes amb les columnes, allò que és tancat amb allò que és obert, sempre amb un sentit de verticalitat, de monumentalitat.

Les superfícies continuen essent fortes, rugoses, suggerents, amb els seus òxids barrejats a la pasta, produint un coloriment paradoxalment discret i cridaner, en el fons, romàntic. Tot el seu pensament està expressat en la seva vella paleta de marrons, blaus, terres... i blancs.

El públic del Museu de Ceràmica podrà contemplar durant dos mesos una obra forta i romàntica alhora, obra d'una artista inquieta i refinada.

El neguit de Madola l'ha conduït a fer una obra sobre paper que també s'exposa, una adaptació plana «pintada» amb òxids ceràmics. D'aquí l'interès de veure'ls abocats en suports tan diferents.

TRINITAT SÀNCHEZ PACHECO

Dtra. Museu de Ceràmica de Barcelona

A R T E

IMPRESIONABLE ****
 RECOMENDABLE ***
 INTERESANTE **
 PASABLE *

Madola

Museu de Ceràmica

PALAU REIAL DE PEDRALBES • HASTA MEDIADOS DE FEBRERO **

■ Era inevitable esta muestra, era inevitable, mejor dicho que la obra de Madola llegase a este punto. Desde siempre esta ceramista se ha caracterizado por un cierto primitivismo, tanto en los momentos en que realizaba formas más ortodoxas, como vasos y jarros, como cuando creaba sus impactantes estelas: pri-



mitivismo que se alcanzaba tanto con el acabado rugoso como por un concepto latente en la obra.

El paso inevitable, en este resurgir el interés por lo arqueológico y ancestral, que últimamente ha invadido el ambiente artístico, era llegar a unas formas concretas, más referenciales, de civilizaciones pretéritas. Madola da este paso con una riqueza técnica total y con un concepto bien imaginativo. F. M.